

[Statsministeren.]

— socialdemokratiet, venstre, det radikale venstre, kristeligt folkeparti og centrumdemokraterne — et omfattende økonomisk forlig. Det er hævet over al tvivl, at dette forlig har haft en gunstig indflydelse på den økonomiske udvikling. Det er lykkedes at øge produktionen, og beskæftigelsen har været stigende siden vinteren, selv om ledigheden fortsat er høj. Tilliden til fremtiden er også blevet styrket, hvilket bl. a. har givet sig udslag i stigende investeringer i erhvervslivet, og prisstigningerne, ja, de er taget af, og vi har en mere moderat prisstigning end de fleste europæiske lande.

Vendingen i den økonomiske udvikling har imidlertid været ledsaget af en kraftig stigning i underskuddet på betalingsbalancen. Selv om det sidste halvårs ekstraordinært høje niveau for betalingsbalancen må anses for at være af midlertidig karakter, vil det samlede underskud både i år og næste år blive uacceptabelt højt, hvis der ikke nu gribes virkningsfuldt ind med foranstaltninger, som kan begrænse efterspørgslen og samtidig styrke dansk produktions konkurrenceevne på de udenlandske markeder og over for importen.

Denne problemstilling var for så vidt forudset, da vi indgik forliget i september sidste år.

Den kom til udtryk i aftalerne om besparelser og skattnedsættelser, men den kom først og vigtigst til udtryk i de fem partiers hensigtserklæring om, at de i fællesskab ville sikre, at den afdæmpning i stigningen i priser, omkostninger og pengeindkomster, som var indledt allerede i foråret 1975, blev videreført i de kommende år.

Denne målsætning indtog for regeringen en nøgleposition i hele problemstillingen. Derfor indbød vi allerede i foråret de fem partier til forhandlinger om en indkomstopolitik og om de aftalte besparelser.

Disse problemer har så været drøftet foråret og sommeren igennem. Desværre må jeg sige, at det viste sig i sidste uge, at venstre ikke ville deltage i fortsatte drøftelser på det grundlag, de fire andre partier fandt egnet til at sikre den nødvendige stabilitet i udviklingen.

Derefter fortsatte socialdemokratiet, det radikale venstre, kristeligt folkeparti og centrumdemokraterne forhandlingerne. Det

førte til enighed om en indkomstramme, som fuldt ud opfylder den målsætning, som kom til udtryk i forliget mellem de fem partier. Gennemføres denne indkomstramme, vil der ske en ganske væsentlig yderligere dæmpning af udviklingen i pengeindkomsterne og dermed en forbedring af dansk produktions konkurrenceevne.

Lad mig i den forbindelse minde om, at et meget stort flertal i folketinget i foråret 1975 gennemførte en overenskomstlovgivning, som gælder frem til udgangen af marts 1977. Det var denne indsats, som lagde grundlaget for den nuværende mere rolige udvikling — den udvikling, som de fem partier lovede hinanden at videreføre. Forhandlingerne måtte derfor dreje sig om det videre forløb efter udløbet af den nuværende overenskomstperiode.

Den indkomstramme, de fire partier er enedes om, og som det er hensigten at give udtryk for i en folketingsbeslutning, indebærer, at der i de to kommende år ikke må ske større indkomststigninger end 6 pct. om året. Der må i denne forbindelse tages et ganske særligt hensyn til de laveste indkomster. Til gengæld er der grupper, der i den nuværende situation må — og kan — affinde sig med en lavere stigningstakt.

Denne ramme sikres på lønområdet derved, at erhvervenes omkostninger og de løbende udbetalinger af lønninger højst kan stige med én dyrtidsportion pr. halvår. Udløses der mere end én dyrtidsportion, betales den eller de overskydende portioner af staten og overføres til ATP-fonden. Derudover må den gennemsnitlige løn både for privat og offentligt ansatte højst stige med 2 pct. i hvert af årene.

Jeg udtaler håbet om, at arbejdsmarkedets parter loyalt vil leve op til en sådan folketingsbeslutning.

Det er klart udtalt, at der skal vises et særligt hensyn til de lavest lønnede, og at de højere lønnede må acceptere en særlig tilbageholdenhed.

Men de sociale pensioner sker der ikke noget indgreb i.

Det er et hovedsynspunkt i forliget, at andre indkomstgrupper må vise samme tilbageholdenhed. Forliget er ikke bare et løndgreb, det er en politik, der omfatter alle indkomster. Det er derfor, at pris- og avance-loven vil blive foreslået udformet, så mono-